

Az olvasási cél

Írta: **Chelsea Mortensen**
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

Andris hallgatta, ahogy a húga olvasott a családi szentírás-tanulmányozás során. A táblagépen igyekezett követni a szöveget, de nehéz volt a szavakra összpontosítani.

Andrisnak mindig is nehezen ment az olvasás. Tavaly megtudta, hogy diszlexiája van. A diszlexia egy tanulási zavar, ami megnehezíti az olvasást. Az agya összekeverte a szavakat és a betűket, a szeme pedig ide-oda ugrált az oldalon, amikor olvasni próbált.

A húga befejezte a saját versét, az öccse pedig a következőt. De Andris nem olvasott. Nem szeretett hangosan olvasni. Egy kicsit segített az, hogy a táblagépen felnagyította a szöveget. De utálta, hogy milyen lassan és kínosan olvas. Nagyon sok hibát

ejtett! Keményen meg kellett dolgoznia valamiért, ami mindenki más számára könnyűnek tűnt.

Amikor befejezték az olvasást, Andris családja megnézett egy rövidfilmet. A Gyermekek és fiatalok programról szólt.

„Tűzzetek ki olyan személyes célokat, amelyek erőfeszítést igényelnek és kihívást jelentenek – mondta Gong elder a videóban. – Fedeztetek fel új tehetségeket, érdeklődési köröket és készségeket!”*

Andris átgondolta, milyen célokat tűzhetne ki. Talán megtanulhat sütit sütni. Vagy jobban focizni! Aztán az asztalon lévő Mormon könyvére nézett.

*Szemtől szemben Gerrit W. Gong elderrel (világméretű közvetítés, 2019. nov. 17. Evangéliumi könyvtár.

Az, hogy megtanuljon jobban olvasni, nem tűnt valami szórakoztató célnak. De szeretett volna szentírásokat olvasni a családjával.

„Tudom, mi legyen a célom” – mondta Apának.
„Mi?” – kérdezte Apa.

Andris felvette a Mormon könyvét. „Szeretnék mindennap hangosan felolvasni egy verset a Mormon könyvből.”

„Ez remek célnak hangzik! – felelte az apukája. – Mikor szeretnéd elkezdni?”

„Most rögtön!”

Andris bement a szobájába, és becsukta az ajtót. Nem akarta, hogy bárki is hallja. Aztán kinyitotta a Mormon könyvét. Összekevert ugyan néhány szót, de csak egy percbe telt, amíg végzett az első verssel. *Ez nem is volt olyan rossz* – gondolta.

Andris mindennap elolvasott egy szentírást. Nehéz volt! Nem érezte úgy, hogy egyre jobban megy. De azért tovább dolgozott rajta.

Aztán egy nap az iskolában a tanítója ezt mondta: „Hű! El sem tudom hinni, milyen gyorsan tanulsz.”

Andris felnézett a házi feladatából. „Tényleg?”

A tanító néni bólintott: „Nagyon sokat fejlődöttél!” Andris lenézett a papírján lévő szavakra. Sokkal könnyebb volt elolvasni őket, mint azelőtt. A célja, hogy gyakorolja a szentírások olvasását, még az iskolai tanulásában is segített neki.

Amikor hazaért, felszaladt, hogy olvassa a szentírásait. Amikor ránézett az oldalra, a szavak még mindig össze-vissza kavarogtak. De már könnyebb volt rájönni, mit mondanak.

Andris izgatottan várta az aznap esti családi szentírás-tanulmányozást.

„Apa! – mondta. – Segíthetek ma olvasni?”

Apa arca felderült. „Igen, az nagyon jó lenne!”

Andris figyelmesen hallgatta, ahogy a testvérei mind felolvastak egy-egy verset. Amikor ő következett, lassan olvasta fel a verset, hogy biztosan minden szavát helyesen tudja kimondani. Miután befejezte az olvasást, felnézett. Mindenki mosolygott rá.

Habár nem volt tökéletes olvasó, Andris büszke volt magára. Tudta, hogy amikor keményen dolgozik, Mennyei Atya mindig ott lesz, hogy segítsen neki. ●

ILLUSZTRÁLTÁK: KELLY SMITH